

шитѣ войски, чиято малобройностъ не оставя съмнѣние, че тѣ ще бѣдѣтъ разбити? За наша защита ли сѣ парализира беспрѣстайно властѣта чрѣзъ министерски сваляния? Дава ли ви право конституцията да избирате министри за нашето благополучие или за нашето упропастяване? Туря ли ви тя на чело на армията за наша слава или за нашъ позоръ? Дава ли ви право за санкция, за цивилна листа и за толкова други важни прерогативи, за да погубите по конституционенъ редъ конституцията и държавата? Не, и никога не! Человѣкъ, когото не е могло да задѣлжи великодушieto на френцитѣ, който милѣе само за едина деспотизмъ, не трѣбва да пожъне плодетѣ на клѣтвопрѣстѣпничеството си. Вие вече на важите нищо за конституцията, която вие тѣй недостойно сте потѣпкали и за народа, комуто вие тѣй позорно сте измѣнили!“

Макаръ и да не бѣше помѣната думата сваляние отъ прѣстола, но подмѣтанието ѝ бѣше доста явно.

Въ сѣщото време Вернио прѣдложи да се прати нѣкой при краля да го покани да земе мѣрки изисквани отъ обстоятелствата.

Но най вече той прѣдлагаше да се обяви *отечеството въ опасностъ*.

Това бѣше едно твърдѣ серьезно рѣшение, което споредъ конституцията изискваше безприливностѣта на департаментскитѣ околийски и общински свѣти, на общественитѣ длѣжности и свикваше подъ знамена народната гвардия и всички граждани въ състояние да носятъ оружие.

Събранието обсъди тая мѣрка чрѣзъ комисии и въ общо засѣдание. Тя не трѣбваше да бѣде като викъ на отчаяние, а като добръ обсъждено възвание къмъ патриотическото чувство на народа.

На 11 юлий, срѣдъ дълбока тишина, прѣдсѣдателя Оберъ Дюбайе, стана и съ тържественностъ, усилена